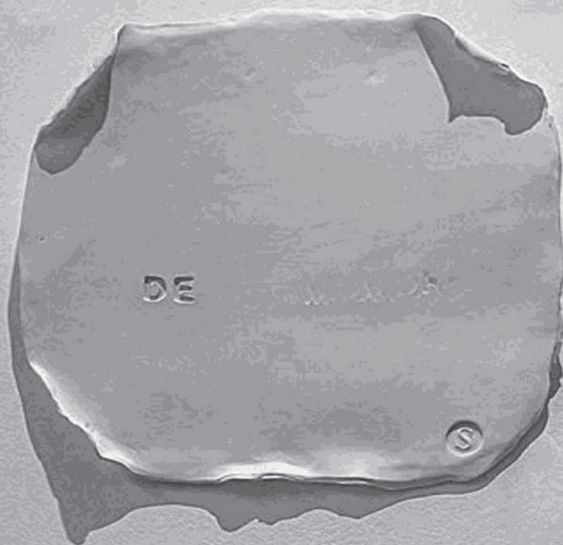

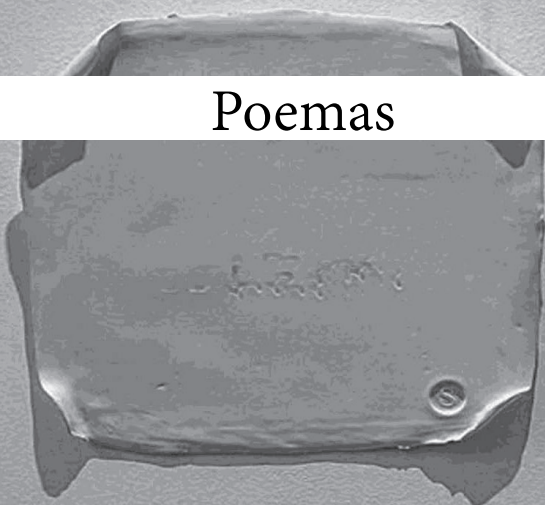
LA CERÁMICA DE LOS VERSOS

evdokia zorpidou

Poemas

Colección Libros Imposibles

La cerámica de los versos

Evdokia Zorpidou

COLECCIÓN LIBROS IMPOSIBLES

-2025-

Zorpidou, Evdokia (1975).

La cerámica de los versos/ Evdokia Zorpidou--1ª ed.--

Coedición | EntreTmas Revista Digital & Agulha Revista de Cultura, 2025.

126p. 21 x 14 cm. <Colección Libros Imposibles ; 57 >

<Digital>

1. Poesía griega. 2. Literatura griega I. Título.

Primera edición, 2025

Colección Libros Imposibles #56

© *La cerámica de los versos*

© Evdokia Zorpidou

Diseño editorial:

Melvyn Aguilar

Portada & ensayo fotográfico:

Florianio Martins

Obra plástica:

José Manuel Darro

Coordinación editorial:

Juana M. Ramos

Traducción al español:

Stelios Karayanis

Corrección filológica:

El Autor

ΕΡΩΤΙΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΠΡΑΞΕΙΣ

Στον αιώνια ιπτάμενο

*Τί ὁμορφη ποὺ εἶσαι. Μὲ τρομάζει ἡ ὁμορφιά σου. Σὲ
πεινάω. Σὲ διψάω.*

ΓΙΑΝΝΗΣ ΡΙΤΣΟΣ

[1]

Ψάχνουμε συνώνυμα του έρωτα
Δεν υπάρχουν αρκετά
γι' αυτό
κάνουμε Έρωτα σε όλες
τις γλώσσες του κόσμου.

[2]

Πυρωμένα ακροδάκτυλα
θωπεύουν το κορμί σου
—κι όχι μόνον—
Σ' αγγίζω
Η αφή μου χαϊδεύει
την ίδια την Ηδύτητα.

[3]

Με ονομάζεις Γυναίκα
γλυκοχάιδεμα των αισθήσεων
δροσερή κρυοπηγή
θάλασσά σου
—Δεν αρκεί—
Μαζί σου
καίγομαι (καιγόμαστε)

Καυτού ηφαιστείου λάβα
Χύνομαι
Χάνομαι
Η ύπαρξή μου συρρικνώνεται
(κι απλώνεται)
κάθε φορά στο σημείο π' ακουμπάς.

[4]

Με κοιτάς
“Αυτά τα πεινασμένα μάτια με γυμνώνουν
από τον ίδιο τον εαυτό μου”
“Σε πεινώ
Σε διψώ”
όπως κι συ:
Αχόρταγα, άπληστα
Η γλώσσα ωχριά.

[5]

Έλα να σωπάσουμε μαζί
να φτιάξουμε μια νέα γλώσσα των σωμάτων
Έλα να σωπάσουμε μαζί
να φτιάξουμε μια γλώσσα των βλεμμάτων...

SINFONÍA ERÓTICA EN CINCO ACTOS

Al eterno volador

*Qué hermosa eres. Tu belleza me aterra. Tengo hambre de ti.
Tengo sed de ti.*

YANIS RITSOS

[1]

Buscamos sinónimos para el amor.
No hay suficientes,
por eso
decimos Amor en todos los
idiomas del mundo.

[2]

Puntas de dedos ardientes
conmueven tu cuerpo
—y no solo—
Te toco.
Mi tacto acaricia
la humildad misma.

[3]

Me llamas Mujer
dulce caricia de los sentidos
fresca primavera
tu mar
—No es suficiente—
Contigo
Ardo (Ardeos)

Lava volcánica ardiente
Me derramo
Desaparezco
Mi existencia se encoge
(y se expande)
cada vez que tocas.

[4]

Me miras
“Estos ojos hambrientos me despojan
de mí misma”
“Tengo hambre
Tengo sed de ti”
igual que tú:
Insaciable, ávida
La lengua está pálida.

[5]

Ven, guardemos silencio juntos
para crear un nuevo lenguaje de cuerpos
Ven, guardemos silencio juntos
para crear un lenguaje de miradas...

ΘΥΜΩΜΕΝΗ ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΣ

Στον Μιχάλη

Θα βλέπουμε εμείς
—οι σινεφίλ του τίποτα—
ταινίες ανύπαρκτες
αλυχτώντας σε μια φευγαλέα πανσέληνο
που 'στησε ο Σκηνοθέτης κρυφά
για να μας ξεγελάσει.

LUNA LLENA ENOJADA

A Michalis

Nosotros, los cinéfilos de la nada,
veremos
películas inexistentes
aullándole a una luna llena fugaz
que el Director preparó en secreto
para engañarnos.

ΑΝΤΙ-ΚΑΘΡΕΦΤΙΣΜΑΤΑ ΑΓΙΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ

*Νομίζω ότι οι μεγάλοι ζωγράφοι πάντα ζωγράφιζαν
φιγούρες... Εγώ ζωγραφίζω το φως που προέρχεται από τα
σώματα. Η ερωτική τέχνη έχει επίσης ιερότητα!*

EGON SCHIELE

Βλέπω ολόισα
στ' ανερυθρίαστο
όπου καθρεφτίζεται
ο πόθος μας...

ANTI-ESPEJOS DE CUERPOS SAGRADOS

*Creo que los grandes pintores siempre pintaron figuras...
Yo pinto la luz que proviene de los cuerpos. ¡La obra de arte
erótica también tiene santidad!*

EGON SCHIELE

En el Erótico Sagrado
veo exactamente
en lo no rojizo
donde
nuestro deseo se refleja...

ΑΤΙΤΛΟΙ ΣΦΥΓΜΟΙ

Σκαρφαλώνω
στις απόκρημνες βουνοπλαγιές
του παρ' ολίγον
Αλίμονο
δεν είχα προβλέψει
το κατρακύλημα...

Προσπαθώ να απο-κολληθώ
από το Όλον που ένιωσα μαζί σου
Προσπαθώ εναγωνίως να απο-μακρυνθώ
απ' το... κοντά.

Οι λέξεις αποτραβιούνται
Απορφανισμένες
Ό,τι είχαν να πουν
το είπαν.

Η θάλασσα —επιλήσμων—
σβήνει με τις παλίρροιες
τα σ' αγαπώ σου.

Αλίμονο!
Τώρα οι «νεφέλες» ονομάζονται ghosts
Ποιητά μου.

Προϊόντος του χρόνου
ανακαλύπτω τον θάνατο
προκλητικό δέλεαρ ζωής.

Η πραγματικότητα χειροτερεύει το πρωί
Το βράδυ συνυφαίνεται με ποίηση.

PULSOS SIN TÍTULO

Escaló
las empinadas laderas de las montañas
de lo cercano
Ay
no preví
el colapso...

Intento desprenderme
de
todo lo que sentí contigo
Intento ansiosamente alejarme
de
lo... cercano.

Las palabras se retiran
se desvanecen
todo lo que tenían que decir
dijeron.

El mar, olvidando,
extingue con las mareas
tu te amo.

¡Ay!
Ahora las “nubes” se llaman fantasmas
mis poemas.

Un producto del tiempo
descubro la muerte
un señuelo provocador de la vida.

La realidad empeora por la mañana
por la noche se entrelaza con la poesía.

ΠΡΟΣ ΝΙΤΣΕ

Ξαναδιαβάζοντας τον Υπεράνθρωπο
θυμήθηκα πάλι τις ρίζες μου
κι αγκάλιασα τις ρωγμές μου.

Απαγγέλλω απνευστί
τα μαλλιά σου, τα μάτια σου, τα χείλια σου
Ωραιότεροι στίχοι
δε γράφτηκαν ποτέ...

Καταφύγιο η ποίηση
Μόνον έτσι γίνεται ανεκτή
η πραγματικότητα:
στιχοπλέκοντας.

Ο Θεός πρέπει να ήταν ποιητής
Μόνο σ' αυτούς
εκχωρείται το δικαίωμα
να πλάθουν κόσμους.

Η ποίηση είναι πραγματικότητα
κατ' επιλογήν.

Κάποιοι άνθρωποι δε φεύγουνε ποτέ
Κάποια φαντάσματα είναι αενάως παρόντα...

Αφιερώνω τη θηλυκή μου ποίηση
στους άντρες
μήπως μάθουν, επιτέλους
κάποιες από τις αντινομίες τους.

Η ζωή ένα
απονενωμένο διάβημα έρωτος.

Στο οπισθόφυλλό μου κάποτε θα γράψουν:
Εμπροσθοφυλακή έρωτος.

A NIETZCHE

Releyendo al Superman
recordé mis raíces
y abracé mis grietas.

Recito sin aliento
tu cabello, tus ojos, tus labios
Versos más bellos
nunca se han escrito...

La poesía es un refugio
Solo así se puede tolerar la realidad:

tejiendo versos.

Dios debió ser poeta.
Solo a ellos
les corresponde el derecho
de crear mundos.

La poesía es realidad
por elección.

Hay quienes nunca se van.
Algunos fantasmas siempre están presentes...

Dedico mi poesía femenina
a los hombres
para que finalmente aprendan
algunas de sus antinomias.

La vida es una
marcha deliberada de amor.

En mi contraportada algún día escribirán:
Vanguardia del amor.

ΔΙΑΚΕΙΜΕΝΙΚΕΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

*Είχες μια τρυφερή καρδιά κοριτσάκι.
Πίστεψε αν αδέξια την έσφιγγα
δεν το 'κανα για να πονάς.*

ΤΙΤΟΣ ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ

Είμαι κοριτσάκι
μες στο τσόφλι άγριου θηλυκού
με συναίσθηση της (προαιώνιας)δύναμής του.
Σε τιμωρώ
γιατί ποτέ σου δεν κατάλαβες
τι άμυνες κρύβονταν
κάτω από εκείνες
τις έντεχνα κατασκευασμένες αδιαφορίες.

INTERTEXTILES DE AMOR

Tenías un corazón tierno, niñita.

Créeme, si te lo apreté torpemente,

No lo hice para lastimarte.

Titos Patrikios

Soy una niña pequeña

en el caparazón de una hembra salvaje
consciente de su (eterno) poder.

Te castigo

porque nunca entendiste
qué defensas se escondían

bajo esas

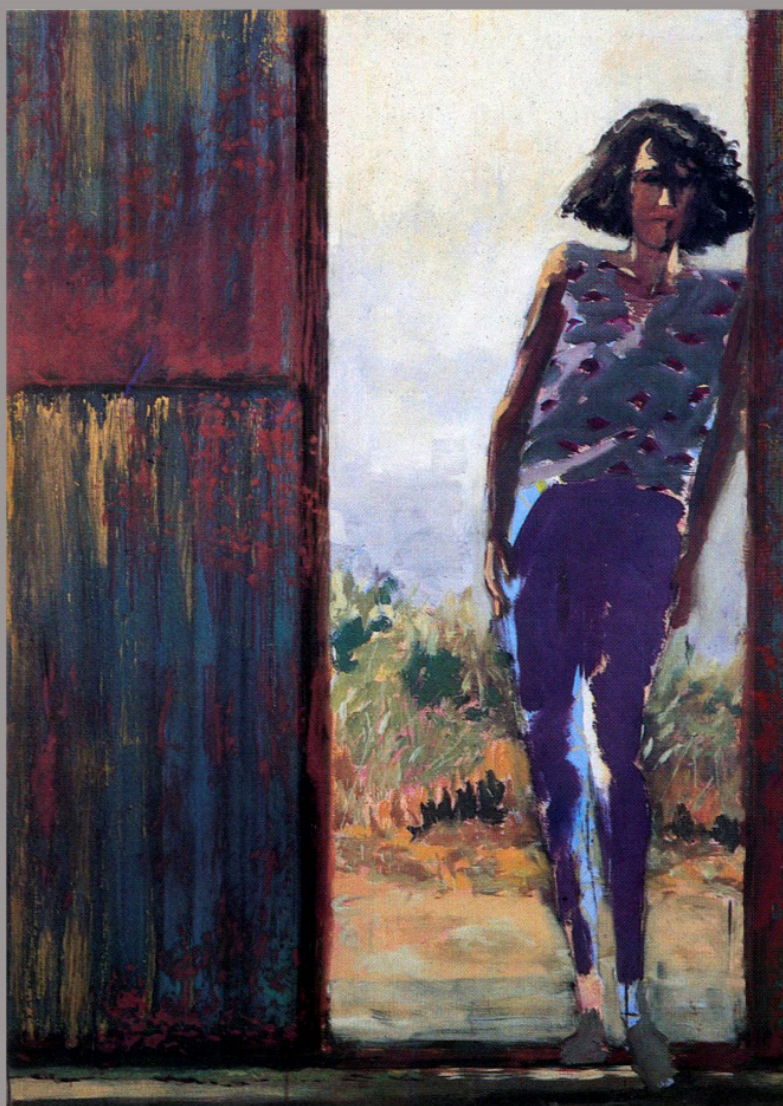
indiferencias ingeniosamente construidas.

Η ΕΛΕΓΕΙΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Ούτε κι απόψε απαρτία.
Στη μελωδική συμφωνία της νύχτας
λείπει η φωνή σου
–πρώτο όργανο–
κι είναι αβέβαιο
αν θα την ξανακούσω ποτέ.
Ίσως, αν αφουγκραστώ,
να πιάσω το μείζονα απόηχο
της απουσίας σου.
Απόψε,
το πολύ αύριο
πέφτει η αυλαία.

LA ELEGÍA DE LA NOCHE

Ni siquiera esta noche hay quórum.
En la sinfonía melódica de la noche, falta tu voz,
primer instrumento,
y es incierto
si volveré a escucharla.
Quizás, si escucho,
capte el eco mayor
de tu ausencia.
Esta noche,
mañana a más tardar,
cae el telón.

Η ΝΥΧΤΑ ΜΥΡΙΖΕ ΠΟΙΗΣΗ

Ήταν όμορφα απόψε.
Το παγκάκι στη θέση που έπρεπε
αντίκρυ στο φεγγάρι,
η πόλη βουβή για να ακούγονται οι ψίθυροι.
Έρημες ψυχές που ακροβατούν τα βράδια,
παίρνουν τα παγκάκια τους δειλά
και ξανοίγονται στα ανοιχτά της λεωφόρου.
Ευτυχώς, οι τροχονόμοι κοιμούνται απόψε.

LA NOCHE OLÍA A POESÍA

Estaba hermosa esta noche.
El banco en el lugar correcto
mirando hacia la luna,
la ciudad en silencio, dejando oír susurros.
Almas desiertas que caminan al atardecer,
tímidamente toman sus bancos
y los abren al bulvar abierto.
Por suerte, la policía de tránsito duerme esta noche.

ΑΝΕΦΕΛΑ

Αιθριάζει η ψυχή.
Ξανοίγει σαν τον ουρανό
μετά από μπουρίνι.
Μπαίνει στη βάρκα
και αβαράρει για το γαλάζιο.
Με ακατάληπτες κραυγές χαράς
την υποδέχονται τα κύματα.
Πανηγυρίζει κι αυτή
πετώντας πλάι στα πουλιά
σε απροσπέλαστες ακτές.
Μακριά από τον υετό του σώματος
και τα νέφη των ανθρώπων.

SIN NUBES

El alma se regocija.
Se abre como el cielo
después de una ventisca.
Se sube a la barca
y zarpa hacia el azul.
Con incomprensibles gritos de alegría
las olas la reciben.
Ella también celebra
volando junto a los pájaros
hacia orillas inaccesibles.
Lejos de la lluvia del cuerpo
y de las nubes de la gente.

ΚΑΘΑΡΣΗ

Μια βροχή.
μια καθαρή βροχή ξέσπασε μέσα μου
που απόδιωχνε τα περιττά,
μ' αλάφρωνε από τα δήθεν χρειώδη.
Κι ό,τι απέμεινε ήταν, όπως λεν, η ουσία.
Μια ουσία γυμνή,
απαλλαγμένη από φτιασίδια και στολίγματα.

PURIFICACIÓN

Una lluvia.

Una lluvia purificadora brotó en mí
que alejó lo innecesario,
me liberó de lo supuestamente necesario.
Y lo que quedó fue, como dicen, la esencia.
Una esencia desnuda,
libre de adornos y decoraciones.

ΑΙΔΩΣ ΚΑΙ ΔΙΚΗ

Ενόψει της πολύκροτης δίκης
φόρεσαν τις καλές τους φορεσιές,
τα λαμπερά ρητορικά τους σχήματα, χάριν
εντυπωσιασμού.

Προαποφάσισαν δε –ελαφρά την καρδιά–
και τις ποινές των ενόχων.

Έστησαν εκ των ενόντων το σκηνικό.

Φρόντισαν, μάλιστα, να παρίστανται
και τα οικεία Μέσα Ενημέρωσης της Μάζας
για να καλύψουν δεόντως τα τεκταινόμενα.

Και οι συνήγοροι τήρησαν αιδήμονα σιγήν
και οι μάρτυρες σιγήν ιχθύος.

Και όλοι αποχώρησαν περιχαρείς

πλην των ενόχων

μέχρι αποδείξεως του

εναντίου!

VERGÜENZA Y JUICIO

En vista del ruidoso juicio,
se vistieron con sus elegantes disfraces y
sus brillantes figuras retóricas, para impresionar.
Y precedieron, con desenfado,
los castigos de los culpables.
Prepararon el escenario con los recursos disponibles.
Incluso se aseguraron de que
los medios de comunicación locales estuvieran presentes
para cubrir adecuadamente los acontecimientos.
Los abogados defensores guardaron un respetuoso silencio
y los testigos, un silencio absoluto.
Y todos se marcharon alegres
excepto los culpables
hasta que se demostró lo contrario.

ΟΙ ΜΕΣΣΙΕΣ

Πέρα απ' το μεγάλο νερομάζωμα
που το λεν Ωκεανό,
ο Θεάνθρωπος δε σταυρώθηκε ακόμα,
κουβαλάει νυχθημερόν το σταυρό του.
Στους Γολγοθάδες,
οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι σημειώνουν τις επιδόσεις
του
χαιρέκακα καταγράφοντας στα κιτάπια τους
τα έσοδα της ημέρας.
Έπειτα, στρώνουν ένα γλέντι τρικούβερτο στην κορφή
-πήγε καλά η σοδειά και φέτος-,
πετάνε και σ' αυτόν ένα ξεροκόμματο
και τον βαφτίζουν κοροϊδευτικά Σαλβαδόρ.

LOS MESÍAS

Más allá de la gran masa de agua
llamada Océano,
el Dios-Hombre aún no ha sido crucificado,
lleva su cruz día y noche.
En el Gólgota,
los escribas y fariseos anotan sus logros,
registrando con alegría en sus libros
los ingresos del día.
Luego, ofrecen un festín de tres cubiertos en la cima
—la cosecha también fue buena este año—,
le arrojan un trozo de pan seco
y, burlonamente, lo bautizan como Salvador.

ΕΚΜΑΙΕΥΟΝΤΑΣ

*Η πιο όμορφη θάλασσα
είναι αυτή που δεν έχουμε ακόμα
ταξιδέψει.*

NAZIM XIKMET

Το πιο όμορφο ποίημα μου
δεν το 'χω γράψει ακόμα.
Το κυοφορώ χρόνια πολλά τώρα,
στη μήτρα μου μεγαλώνει και απλώνεται
(βυζαίνοντας τον υπερμεγέθη αντίχειρά του)
Μα αρνούμαι ακόμα να το γεννήσω
γιατί φοβάμαι μήπως
οι ραδιενεργές ραδιούργες σκέψεις μου
τερατογεννήσουν
τέκνο έκτρωμα
σε ιαμβικό ενδεκαδάκτυλο
με λερναίες στροφές εννιά κεφάλια!
Μα κι αν ακόμη εγώ σε αγαπήσω
-σπλάχνο των σπλάχνων μου-
φοβάμαι μήπως
το εκτελεστικό απόσπασμα των ειδημόνων
σε στήσει σ' έναν τοίχο-καιάδα
κι άσπλαχνα σου δώσει τη χαριστική βολή

Θα θρυμματιστείς τότε άδοξα
σε χίλια γοερά φωνήεντα
και άλλα τόσα σύμφωνα βαρυπενθούντα.
Και γω τότε
φύτρα της μήτρας μου
να πενθώ πρέπει το θάνατο
ή τη ζωή σου;

OBSTRETICIENDO

*El mar más hermoso
es el que aún no hemos recorrido.*

NASIM HIKMET

Mi poema más hermoso
aún no lo he escrito.

Lo llevo en mi vientre desde hace muchos años,
crece y se extiende en mi vientre
(chupándose el pulgar descomunal)
Pero sigo negándome a dar a luz
porque temo
que mis pensamientos radiactivos y maquinadores
den a luz
un monstruoso aborto
en pentámetro yámbico
¡con nueve cabezas en versos de Lerna!
Pero aunque todavía te ame –vital de mis entrañas–
temo que
el pelotón de fusilamiento de expertos
te arroje a la hoguera
y te dé sin piedad el tiro final.

Entonces serás destrozado sin gloria
en mil hermosas vocales
y otras tantas tristes consonantes.
Y entonces
¿podré
lamentar tu muerte
o tu vida?

Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Καταλύω την εικονική μου παρουσία,
παραγράφω το δεξί μου προφίλ
που έκοψαν απ' το πλευρό διαδικτυακού Αδάμ.
Η ψηφιακή μου ανάσα
Αποσυνδέθηκε
μια κι έξω.
Πόσο φοβάμαι τώρα
αυτό το ενώπιος ενωπίω.
Τόσο καιρό κρυβόμασταν πίσω από
λέξεις-περσόνες.
Τόσο καιρό συσκοτίζαμε την αλήθεια με λέξεις.
Πόσο φοβάμαι το φως.
Τι θα μας φέρει άραγε το αύριο;
Μια αλήθεια συσκότιση
ή ένα πεφωτισμένο ψέμα;

EL MOMENTO DE LA VERDAD

Destruyo mi presencia virtual,
descarto mi perfil correcto
que fue cortado del costado del Adán en línea.
Mi aliento digital
se desconectó
de una vez por todas.
Cuánto miedo tengo ahora
de este cara a cara.
Durante tanto tiempo nos escondimos tras
personajes de palabras.
Durante tanto tiempo oscurecimos la verdad con palabras.
Cuánto miedo tengo de la luz.
¿Qué nos deparará el mañana?
¿Un verdadero oscurecimiento
o una mentira iluminada?

ΑΤΙΤΛΟΙ ΣΦΥΓΜΟΙ

Καιρός των ισχνών μπορώ.
Καιρός των μεγάλων θέλω.

Ερώτηση κρίσεως:
Ρέει αίμα στις φλέβες σου;
Περιμένω να μου μεταγγίσεις το χρόνο σου.
Δε σου απέμεινε στιγμή.
Δε μου απέμεινε σταγόνα.

“Είμαι γυναίκα”
σου φωνάζω
μήπως δεν πρόσεξες τα ματωμένα
παντελόνια μου.

PULSOS SIN TÍTULO

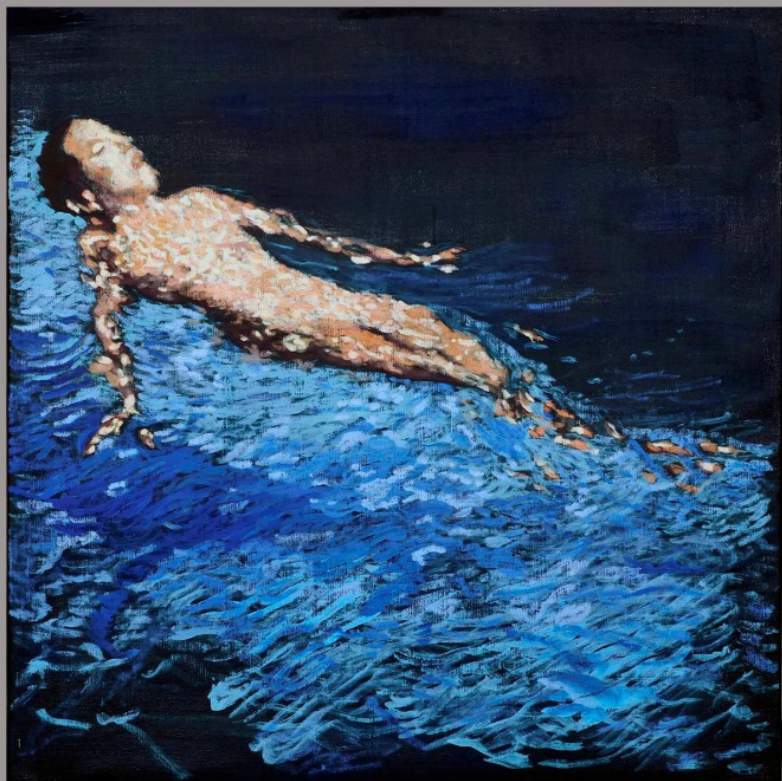
Tiempo de los debiles puedo.
Tiempo de lo grandes quiero.

Cuestión de juicio:
¿Corre sangre por tus venas?
Espero que me transfundas tu tiempo.
No te queda ni un instante.
No me queda ni una gota.

“Soy una mujer”, te grito
por si no te diste cuenta
de mis sangrientes
pantalones.

ΟΤΑΝ ΧΑΜΟΓΕΛΑΣΕ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Εκείνη τη νύχτα
που μου χάρισες
το πρώτο χαμόγελό σου
ήτανε γεμάτο το φεγγάρι
Από τότε
κάθε που έχει πανσέληνο
βλέπω να σχηματίζεται
ολόγιομο το χαμόγελο
στο πρόσωπό σου.

CUANDO LA LUNA SONRIÓ

Esa noche
que me regalaste
tu primera sonrisa
había luna llena.

Desde entonces, cada vez que hay luna llena, veo
una sonrisa plena formándose
en tu rostro.

ΜΙΑ ΑΛΛΙΩΤΙΚΗ ΑΝΑΓΝΩΣΗ

Διαβάζω για τους νέους θανάτους
με μια ανεξήγητη προσήλωση
σαν να αντλώ από αυτούς
τη βεβαιότητα ότι ακόμη ζω.
Διαβάζω για τους νέους θανάτους
με μια αρρωστημένη προσήλωση
φοβούμενη μήπως συναντήσω
στις μαύρες στήλες τους
την προαναγγελθείσα από καιρό
αγγελία θανάτου
της δικής μου
ευπαθούς αθανασίας.

UNA LECTURA EXTRAÑA

Leo sobre las nuevas muertes
con un apego inexplicable,
como si de ellas extrajera
la certeza de que sigo viva.

Leo sobre las nuevas muertes
con un apego enfermizo,
temeroso de encontrar
en sus negras columnas
el tan anunciado aviso de mi propia
frágil inmortalidad.

ΕΚΤΑΚΤΟ ΔΕΛΤΙΟ

Σημαντική ενημέρωση
Συμπαντική ειδοποίηση
Ακούγεται “μουρμουρητό» στο σύμπαν
Κάτι αέρια, λένε
Έτσι θα ‘ναι κι ο ήχος της απόκοσμης σιωπής
Εδώ στα γήινα πάλι, ηχο-πνιγόμαστε.

BOLETÍN DE EMERGENCIA

Actualización importante

Alerta universal

Se oye un “murmullo” en el universo

Algo gaseoso, dicen

Este debe ser el sonido del silencio inquietante

Aquí en la Tierra, de nuevo, nos ahogamos en el sonido.

ΕΦΗΒΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Σφύζουν οι στίχοι από ζωή
Βερμπαλίζουν
Ερωτεύονται
Κροταλίζουν
Λεξιθηρούν
Αφορίζουν
υπερβάλλουν εαυτόν.
Ποιος είπε ότι η ποίηση
είναι απόσταγμα ζωής
για διακριτικούς και κατασταλαγμένους;

VERSOS ADOLESCENTES

Los versos rebosan vida
Verbalizan
Se enamoran
Retumban
Verbalizan
Excomulgan
Se exageran.
¿Quién dijo que la poesía
es la esencia de la vida
para los discretos y asentados?

ΩΟΡΡΗΕΙΑ: Η ΚΕΡΑΜΙΚΗ ΤΩΝ ΣΤΙΧΩΝ

Πλάθω λεξουργήματα
όπως άλλοι πλάθουν αγγεία
Κι έπειτα
ψήνω πυρακτωμένους στίχους
σε κλιβάνους οιστρικούς.

OVULACIÓN: LA CERÁMICA DE LOS VERSOS

Creo poesía
como otros moldean la cerámica
y luego
horneo versos incandescentes
en hornos de estro.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΑΝΤΙΚΡΙΣΜΑ

Προς Σιμόν ντε Μποβουάρ

Στεκόταν αγέρωχη
γυναίκα εκ προθέσεως
με τα εκκεντρικά τουρμπάνια
το κοφτερό μυαλό
σάρκινη και άυλη μαζί
Στα βουλεβάρτα γυρνοβολουσε
στις φαρδιές λεωφόρους του μυαλού
στα μικρά παριζιάνικα καφέ
Το δεύτερο φύλο
το πρώτο φύλο
Ο ελεύθερος άνθρωπος!

LA PRIMERA MIRADA

A Simone de Beauvoir

Allí estaba una orgullosa
mujer a propósito
con turbantes excéntricos
la mente aguda
carnal e inmaterial a la vez
vagaba por los bulevares
por las amplias avenidas de la mente
en los pequeños cafés parisinos
El segundo sexo
el primer sexo
¡El hombre libre!

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΕ ΕΝΑΝ ΦΙΛΟ ΠΟΙΗΤΗ

— Χάρηκα πολύ που πλέχτηκαν οι λέξεις μου με τις δικές σου.

— Συνυφαίνονται οι λέξεις

αγγίζονται οι ψυχές

Τριβή, έλξη, εκκένωση

σπινθήρες, ανάφλεξη

Έτσι γράφονται τα ποιήματα, καρδιά μου

—σαν ερωτικά σκιρτήματα—

ηλεκτροστατικά!

RESPUESTA A UN AMIGO POETA

— Me alegró mucho que mis palabras se entrelazaran con
las tuyas.

— Las palabras se entrelazan
las almas se conmueven

Fricción, atracción, descarga
chispas, ignición

Así se escriben los poemas, mi corazón

—como chispas de amor—
¡electrostático!

ΑΤΙΤΛΟΙ ΣΦΥΓΜΟΙ

Κάθε φορά που μιλάμε
ανθίζει ένα κατακόκκινο λουλούδι μέσα μου
Εσύ είσαι ο σπόρος
κι εγώ σε κυοφορώ.

Ουραγοί σκοποί
που κρύφτηκαν
πίσω από βαρύγδουπες δηλώσεις
αναξιόπιστων μπροστάρηδων.

Θυμάμαι πολλά απωθημένα σ' αγαπώ
στο ασυνείδητο των ποιημάτων μου.

PULSOS SIN TÍTULO

Cada vez que hablamos,
una flor escarlata florece en mi interior.
Tu eres la semilla,
y yo te llevo.

Objetivos finales, ocultos tras las pesadas declaraciones de
líderes poco fiables.

Recuerdo muchos “Te amo” reprimidos en el inconsciente
de mis poemas.

ΤΟ ΔΙΣ ΕΞΑΜΑΡΤΕΪΝ...

Έπεσε θανατικό στα ζωντανά
Ποια μοίρα μάς σημάδεψε βαθιά
κι έρχεται και πάει;
Έπεσαν λοιμοί
Ποια μοίρα μάς κατατρύχει βαριά ;
Καλώ τον αόμματο μα σοφό Οιδίποδα
να λύσει και πάλι το αίνιγμα
Να σκοτώσει ξανά τη Σφίγγα
Μα αυτός
βαθιά παραδομένος στη νιρβάνα του
δεν κάνει πια τα ίδια λάθη.

EL DOBLE PECADO...

Cayó fatalmente sobre los vivos
¿Qué destino nos marcó profundamente
Y va y viene?
Las pestes cayeron
¿Qué destino nos atormenta profundamente?
Llamo al ciego pero sabio Edipo
Para resolver el enigma de nuevo
Para matar a la Esfinge de nuevo
Pero él
Profundamente entregado a su nirvana
Ya no comete los mismos errores.

Η ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΤΖΑΜΙ

Κοπαδιαστά γύρω μου μαζεύεται ο κόσμος
Αγεληδόν, Όμηρέ μου
Σαν κοπάδι σε σφαγή
συνάχτηκαν (οι μνηστήρες)
Και ανάμεσα στους πολλούς
ξεχώρισα μια παρουσία
που με κοίταζε ειρωνικά
εν τω μέσω της γενικής τυφλότητας
Οι υπόλοιποι επευφημούσαν
και με σήκωναν στα χέρια
Αυτός απέναντι στο τζάμι
Σάρκαζε
Δεν ξεγελιόταν από τη γιορτή
Ήξερε!

LA SOMBRA EN LA VENTANA

El mundo se reúne a mi alrededor en masa
Como un rebaño al matadero
(los pretendientes)
(Se reunieron)
Y entre tantos
distinguí una presencia
que me miró con ironía
en medio de la ceguera general
Los demás vitoreaban
y me alzaban en brazos
Él, frente a la ventana
estaba carnívoro
No se dejó engañar por la celebración
¡Él lo sabía!

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΤΑ ΖΑΡΙΑ

Ένα παιδί
Ένα αθώο παιδί
έπαιζε με τα ζάρια
κι αυτή καιροφυλακτούσε
Ένα παιδί
Ένα ανυποψίαστο παιδί
έριχνε τα ζάρια
κι αυτή καιροσκοπούσε
“Δύσκολοι καιροί
για εξάρες”, του ψιθύρισε.
Πάνω απ’ το στήθαίο του γεφυριού
στέκεται τώρα ένα παιδί
Λίγο πριν
έπαιζε την τύχη του
στα ζάρια...

EL NIÑO CON LOS DADOS

Un niño
Un niño inocente
jugaba a los dados
y ella observaba
Un niño
Un niño desprevenido
tiraba los dados
y ella observaba
“Tiempos difíciles
para los seises”, le susurró.
Sobre el parapeto del puente
ahora se encuentra un niño
que acaba de
jugar su suerte
a los dados...

Η ΣΤΕΡΦΑ ΓΗ

Όλα εκείνα που μας ξεσήκωναν
δεν είναι πια εδώ
Η τελευταία πρασινάδα ξεράθηκε
μέσα στη μήτρα της τέως γονιμότητας
Άδειες οι αγκαλιές από σώματα
Άδεια τα στόματα από φιλιά
Έχει κι η έρημος τη γοητεία της
φτάνει να θυμάσαι που και που την όαση.

LA TIERRA ÁRIDA

Todo lo que nos emocionaba
ya no está aquí
El último verdor se ha marchitado
en el vientre de la antigua fertilidad
Abrazos vacíos de cuerpos
Bocas vacías de besos
El desierto también tiene su encanto
Basta con recordar el oasis aquí y allá.

ΑΚΟΥΣ

Τυλίγω στον καρπό μου ασημένια φεγγάρια
Φτύνω τ' αστέρια στον κόρφο μου
μην τα ματιάξω
και χαθούν
Κι όμως
κάθε μέρα ξημερώνει
Στη διαθήκη της ζωής
Ευγνωμοσύνη
Κι γω αγνώμων
να κυνηγώ με μανία
τα σκοτάδια μου.

¿ME OYES?

Envuelvo lunas de plata en mi muñeca
Escupo las estrellas en mi pecho
no las miro
y desaparecen
Y sin embargo
cada día amanece
En el pacto de la vida
gratitud
Y yo, ingrata
persigo mi oscuridad con furia.

ΕΚΘΕΣΗ ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΩΝ

Προς Κική Δημουλά

*Από τον κόσμο των γρίφων
φεύγω ήσυχη.
Δεν έχω βλάψει στη ζωή μου αίνιγμα:
Δεν έλυσα κανένα*

ΚΙΚΗ ΔΗΜΟΥΛΑ

Να σου πω την αλήθεια
δε με συγκινούσες ιδιαίτερα
έως ότου έφτασε για σένα
η ώρα του απολογισμού.
Τώρα το κατάλαβα
Τώρα
που πήρα κι εγώ τη σκυτάλη των γρίφων των
ανεπίλυτων...

INFORME DE ACONTECIMIENTOS

A Kiki Dimoula

*Del mundo de los
me voy tranquila
No he molestado en mi vida enigma
No he resuelto ninguno'acertijos!*

KIKI DIMOULA

A decir verdad,
no me conmoviste especialmente
hasta que llegó para ti
el momento del apologismo.
Ahora lo entiendo.
Ahora
que yo también he tomado la batuta de los enigmas de lo
sin resolver...

ΑΚΡΙΒΗΣ ΣΑΝ ΡΟΛΟΙ

Προς Καντ

Την προκαθορισμένη ώρα
σφάλισα τα παράθυρα
μη σε δω να περνάς
γιατί, να ξέρεις
καθόλου δε μ' αρέσουν οι προσταγές σου.

Εγώ είμαι ποιητής
κι εξ ορισμού δεν υποκλίνομαι
στις ακαμψίες σου.

PRECISO COMO UN RELOJ

A Kant

A la hora señalada
cerré las ventanas
para no verte pasar
porque, ya sabes,
no me gustan nada tus órdenes.
Soy poeta
y por definición no me inclino
ante tu inflexibilidad.

ΠΑΝΔΗΜΙΑ ΠΟΙΗΤΩΝ

Τον τελευταίο καιρό
σε βαθμό μεγαλύτερο του αναμενόμενου
πέφτουν στα κεφάλια μας ολόένα
στίχοι μολυσματικοί και ανίατοι.

Η Ποίηση είναι ίαση
σαν δε φτύνει λέξεις άδειες.

PANDEMIA DE POETAS

El último tiempo,
y con mayor intensidad de la esperada,
nos hemos visto cada vez más inmersos
en versos contagiosos e incurables.

La poesía es sanadora,
como si no escupiera palabras vacías.

ΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ ΣΥΜΠΥΚΝΩΣΗ

Μα είναι κάτι ποιήματα
μεγάλα σε έκταση, όχι σε έκσταση.

POESÍA Y CONCENTRACIÓN

Pero hay algunos poemas
grandes en su alcance, no en su éxtasis.

ΘΕΡΙΝΟΣ ΣΙΝΕΜΑΣ

Προβάλλεται απόψε
“Η Συνεργία των άστρων”
υπό το φως των αστεριών
Διαβολική σύμπτωση!

Κι όμως
έτσι συμβαίνει πάντοτε
μ’ όλες τις τυχαιότητες.

διὰ πασῶν χορδῶν
[Προς ζώντες-κεκοιμημένους]

Κατήντησαν θαυμασμός και έκπληξη
νεκρώσιμος ακολουθία των θαυμαστικών

CINE DE VERANO

Esta noche se proyecta “La Sinergia de las Estrellas”
bajo la luz de las estrellas.
¡Una coincidencia diabólica!
Y sin embargo,
así es como siempre sucede
con todas las coincidencias.

a través de todos los acordes
[A los vivos que duermen]
Se convirtieron en admiración y sorpresa
una secuencia letal de exclamaciones

ΤΑΔΕ ΕΦΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟΣ

Η αληθινή τέχνη είν' ηδονή, φίλε μου
ομοίως κι όταν στρέφεις τα νώτα σου σε
“κάθε απόλαυσιν ερώτων της ρουτίνας” !

ASI HABLÓ EL ALEXANDRINO

El verdadero arte es placer, amigo mío,
y también lo es darle la espalda a
“todo placer rutinario del amor”.

ΕΣΥ ΤΟ ΕΡΩΤΗΜΑΤΙΚΟ

Πόσο πολύ έμοιαζες με αίνιγμα
π' αδημονούσα να το λύσω

TÚ, EL INTERROGATIVO

Cuánto te parecías a un acertijo
que ansiaba resolver

ΑΠ' ΤΗ ΧΑΡ-Α ΣΤΗ ΛΥΠ-Η

Πόσο ν' απέχει άραγε
το "συγχαρητήρια" απ' το "συλλυπητήρια";
Τέσσερις φθόγγους;
Τέσσερις στιγμές;

DE LA ALE-GRIA A LA TRI-STEZA

¿Qué tan lejos está
“felicitaciones” de “condolencias”?
¿Cuatro diftongos?
¿Cuatro momentos?

“ΥΠΝΟΣ ΑΜΕΡΙΜΝΟΣ”

Στον μουσικό μου παρτενέρ

Έκανα σήμερα το ντεμπούτο μου γυμνή
χωρίς το ένδυμα της μουσικής
Έτσι αντιμετωπίζεις τους φόβους σου:
A capella!

“EL SUEÑO DE AMERIMNOS”

A mi compañero musical

Hoy debuté desnudo
sin el manto de la música
Así se afrontan los miedos:
¡A capela!

ΟΠΩΣ ΛΕΜΕ ΠΤΩΜΑ

Όπως και να το πει κανείς:
Σκήνωμα
Σορός
Κουφάρι
Ιδίωμα είναι του θανάτου
Κι εμείς οι δήθεν ζωντανοί
να ψάχνουμε εναγωνίως συνώνυμα
στα λεξικά

CÓMO DECIMOS CADÁVER

No importa cómo lo digas:

ataúd

cadáver

esqueleto

Es un modismo de la muerte

Y nosotros, los supuestamente vivos

deberíamos buscar ansiosamente sinónimos

en los diccionarios

ΑΤΙΤΛΑ

Όταν δε θα κατοικώ πια στη μνήμη κανενός
τότε θα υπάρχω πραγματικά
χωρίς τα δεκανίκια σας.

Ακούω τη φωνή μου
βαθιά στο αντηχείο
Να ' ναι στ' αλήθεια δική μου
ή του κόσμου αντίλαλος;

Η νύχτα στάζει ολάκερη
Η υγρασία
κολλάει στο ποίημα.

Υπάρχουν τόσοι πνιγμένοι μέσα σου: πόθοι, επιθυμίες, τα
γιατί
Διερωτάται κανείς:
πώς επιπλέεις;

Προς ποιητές

Δεν καταλαβαίνω από αναδομήσεις
Εγώ καταλαβαίνω μόνο ό,τι αποδομουν ετούτοι οι
ακίνδυνοι τρελοί...

Ο κόσμος γεμάτος χάσματα
Κι εμείς ασχολούμαστε
με το διάστιχο ανάμεσά μας...

Σερνόμαστε στη γη σαν ερπετά
Τεκμήριο: ο ουρανός...

SIN TÍTULO

Cuando ya no resida en la memoria de nadie, entonces existiré de verdad, sin tus muletas.

Escucho mi voz, en lo profundo del eco, ¿es realmente mía o el eco del mundo?

La noche gotea por todas partes, la humedad se pega al poema.

Hay tantos ahogados en tu interior: deseos, anhelos, los porqués. Uno se pregunta: ¿cómo flotas?

A los poetas

No entiendo las reconstrucciones, solo entiendo lo que estos locos inofensivos reconstruyen...

El mundo está lleno de vacíos, y estamos ocupados con el espacio que nos separa...

Nos arrastramos por la tierra como serpientes
Evidencia: el cielo...

ΤΟ ΠΑΡΑΔΟΞΟΝ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ

Ο ποιητής εκφράζει- όσο κανείς- συλλογικότητες
μιλώντας αποκλειστικά για τον εαυτό του!

LA PARADOJA DE LA POESÍA

El poeta expresa, como cualquiera, colectividades
¡mientras habla exclusivamente de sí mismo!

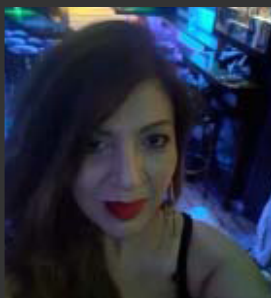
ΑΥΤΟΕΚΠΛΗΡΟΥΜΕΝΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

Κι ήταν -εξ αρχής-
σαν να ευχόμουν το τέλος (μας).

PROFECÍA AUTOCUMPLIDA

Y fue, desde el principio,
como si deseara nuestro fin.

SOBRE LA AUTORA

Η Ευδοκία Ζορπίδου γεννήθηκε το 1975 στη Λευκωσία της Κύπρου. Σπούδασε στη Φιλοσοφική Σχολή του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών κι έκανε μεταπτυχιακό στη Συστηματική Φιλοσοφία. Εργάζεται ως φιλόλογος σε λύκειο της Λευκωσίας. Ποιήματά της έχουν δημοσιευθεί στον Τύπο σε Κύπρο και Ελλάδα κι έχουν διακριθεί σε λογοτεχνικούς διαγωνισμούς. Το 2021 εκδόθηκε η πρώτη της ποιητική συλλογή *Ροές και θρομβώσεις* (εκδόσεις Ιωλκός), ακολούθησε το *Παλιρροϊκό κλείδωμα* (εκδόσεις Ιωλκός, 2023) και το *Άφα(ν)τος έρωτας* (εκδόσεις Ιωλκός, 2025). Είναι Γραμματέας του ΔΣ της Ένωσης Λογοτεχνών Κύπρου.

Evdokia Zorpidou nació en 1975 en Nicosia, Chipre. Estudió en la Facultad de Filosofía de la Universidad Nacional y Kapodistria de Atenas y realizó un posgrado en Filosofía Sistemática. Trabaja como filóloga en un instituto de Nicosia. Sus poemas se han publicado en la prensa de Chipre y Grecia y han sido distinguidos en concursos literarios. En 2021, se publicó su primer poemario, *Flows and Thrombosis* (Iolkos Publications), seguido de *Tidal Lock* (Iolkos Publications, 2023) y *Unspeakable Love* (Iolkos Publications, 2025). Es secretaria de la Junta Directiva de la Unión de Escritores de Chipre.

SOBRE EL TRADUCTOR

Ο Στέλιος Καραγιάννης γεννήθηκε στη Σάμο το 1956. Είναι ποιητής, δοκιμιογράφος μεταφραστής και ισπανιστής. Το 1986 βραβεύτηκε με το βραβείο στίχου στο Φεστιβάλ Τραγουδιού της Ιθάκης και το 1993 τιμήθηκε με το βραβείο ποίησης “Ν. Βρεττάκος”. Το 1997 ήταν υπότροφος της Ισπανικής Κυβέρνησης ως ισπανιστής στη Μαδρίτη. Είναι διδάκτωρ Φιλοσοφίας του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων και Θεωρίας της Λογοτεχνίας και Συγκριτικής Λογοτεχνίας του Πανεπιστημίου της Γρανάδας και αντεπιστέλλον μέλος της Ακαδημίας των Γραμμάτων της. Δημοσίευσε στην Ελλάδα και στην Ισπανία ποιήματα και δοκίμια για Νεοέλληνες και Ισπανούς ποιητές, φιλοσόφους και δοκιμιογράφους. Ποιήματά του δημοσιεύθηκαν στα ισπανικά, στα αγγλικά, στα ιταλικά, στα πορτογαλικά και στα γερμανικά. Είναι αντεπιστέλλον μέλος της Ακαδημίας Γραμμάτων της Γρανάδας, ιδρυτικό μέλος της Εταιρείας Ελλήνων Ισπανιστών, πρώην μέλος της Εθνικής Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών και πρώην μέλος του PEN CLUB Ελλήνων Λογοτεχνών. Το 2023 αναγορεύτηκε μεταφραστής της χρονιάς για όλο τον ισπανόφωνο κόσμο στο Διεθνές Φεστιβάλ Ποίησης της Κούβας.

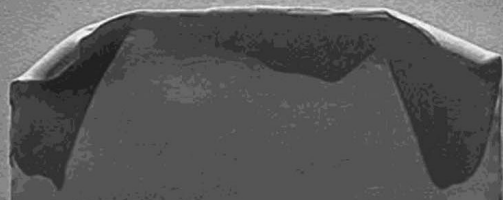
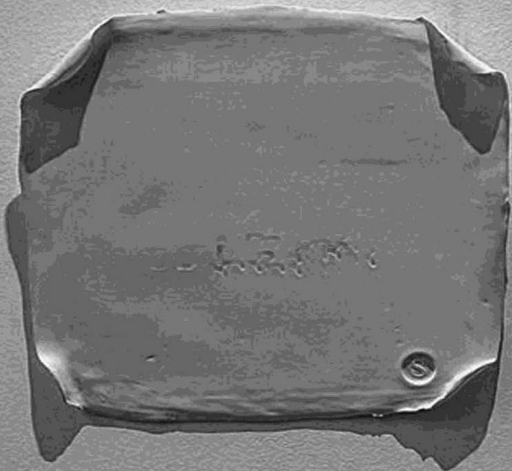
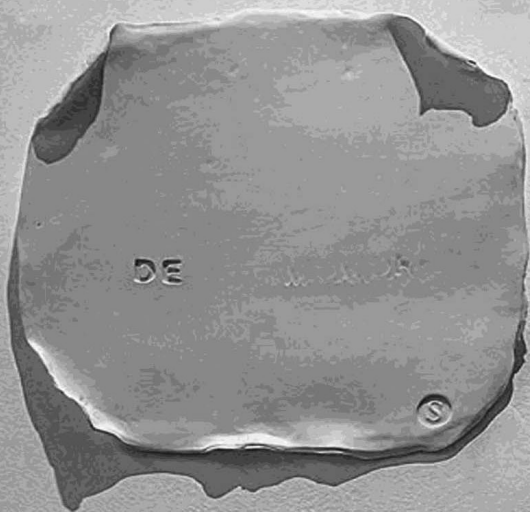
Stelios Karayannis (Samos, 1956), es un poeta y ensayista representativo de la generación del 80, hispanista y traductor. Obtuvo en 1986 el premio de verso en el Festival del Canto de Itaca y el premio de poesía Nikiforos Vrettakos del Ayuntamiento de Atenas el año 1993. Es Doctor de Filosofía Moderna por la Universidad de Ioanina de Grecia y Doctor de Teoría de Literatura y de Literatura Comparada por la Universidad de Granada. Es miembro de la Academia de Buenas Letras de Granada, uno de los fundadores de la Asociación de los Hispanistas Griegos, miembro de la Asociación Nacional de los Escritores Griegos y miembro de Pen Club. Imparte clases de Literatura Española en la Universidad Abierta de Grecia desde el año 2005. Fue director de la Revista Internacional de Poesía Erato Ars Poetica y ahora es director de la revista Hécate Poesía, Ars

Poetica, Revista Internacional de Poesía, Cuento y Teoría Poética. Dirige la serie de libros de Poesía y Ensayo Hécate Ars Poetica. Actualmente vive en Atenas y Samos. El mayo de 2023 ha sido denominado traductor del año en el Festival Internacional de Poesía de Cuba en Habana. Sus poemas han sido traducidos en varios idiomas.

La cerámica de los versos, de Evdokia Zorpidou, se terminó de ensamblar en noviembre de 2025. En su composición se utilizaron los tipos: Cambria, Minion Pro, Garamond Premier Pro: 10, 12, 14, 18, 24, 30.

**El Salvador
2025**

Colección Libros Imposibles
2025